

FEKETE VINCE

(Feltámadás)

Kemény Istvánnak szeretettel

A felszín alatt egy lassan, fokozatosan elmerült vidék körvonalai, tapogatózik a kéz, módszeresen halad a gyermekkor felé, az előtte itt is, ott is előbukkanó jeleket, tájékozódási pontokat keresi, a még-még előhívható képeket erről, arról, amarról, az értelmezhető jelzéseket kutatja, egykori pillanatok boldogságát, gyötrelmeit, át akar jutni ezeken a képzeletbeli záróvonalakon, oda valahova, ahol belesimul a tekintet az üres égbolt kékjébe, ahol majd ez a kékség találkozik a tenger tajtékzó szürkéivel, és hirtelen összesűrűsödik egyetlen hidegen áramló fénynyaládba, mert se hullám, se ártó, akadályozó légmozgás sehol, kisebb csónakok kotyognak csupán itt-ott, távolban, közelben, ahogy a víz lökdösi-nyaldossa az oldalukat, és siklanak és csusszannak máris a gondolatai a nesztelen felszínen, lám, a „fedélzeten” sincs senki, sehol, vagyis ott, ahol ők, ketten állnak, ázik a testük a jóleső napsütésben, parányi, pici mozdulatok csak a testén, azon a testen, feláll, visszaül, előbb háttal, majd oldalra fordul, emeli a lábát, a kezét, az egyiket előbb, majd a másikat, a balt, a jobbot, elégedetten sóhajtozik és boldog és mosolyog a sikamlós dörzsölésre, mint akkor, anyja keze alatt, a zománcos nagytálban, hétvégén, a meleg nyári konyhában a hol erősebben, hol pedig gyengébben, hol gyorsabban, hol lassabban simító, simogató kézmozgásra, a már rég halott nagyanyjára...